Második üzenet

Annak a titoknak a megtanulása,
hogy mindent Krisztusban mint a Megerősítőben tegyünk
azért, hogy Krisztust éljük, Krisztust felnagyítsuk és Krisztust elnyerjük
az Ő dicsőségéért a gyülekezetben

Igeolvasmány: Fil 1,19-21a; 2,2; 3,14; 4,6-8. 11-13

I. Pál megtanulta annak titkát, hogy mindent Krisztusban mint a Megerősítőben tegyen – Fil 4,11b-13 [angol ford. alapján]:

A. A *megtanultam a titkot* kifejezés azt mutatja, hogy Pál bekerült egy új helyzetbe, egy új környezetbe; valahányszor új környezetbe kerülünk, meg kell tanulnunk az abban a környezetben való életvitel titkát.

B. *Megtanultam a titkot* szó szerint azt jelenti, hogy „beavattattam"; a metafora itt arra utal, hogy egy embert beavatnak egy titkos társaságba, egyidejűleg eligazítván őt annak elemi alapelveiben.

C. Miután Pál megtért Krisztushoz, ő beavattatott Krisztusba és Krisztus Testébe; akkor megtanulta a titkot, hogyan vegye Krisztust életként (Kol 3,4), hogyan élje Krisztust (Fil 1,21a), hogyan nagyítsa fel Krisztust (20. vers), hogyan nyerje el Krisztust (3,8. 12), és hogyan legyen meg neki a gyülekezeti élet (1,8. 19; 2,1-4. 19-20; 4,1-3).

II. A hívők tanítványok, tanulók, akik tanulják a titkot, ami annyit tesz, hogy tanulják Krisztust, ahogy a valóság Jézusban van, azáltal, hogy engedik a valóság Szellemének, hogy elvezesse őket annak a tényleges állapotnak az egész valóságába, ami Jézus élete, amint arról a négy Evangélium beszámol, egy olyan élet, amelyben Jézus mindent Istenben, Istennel és Istenért tett; Isten benne volt az Ő életvitelében, és Ő egy volt Istennel – Jn 16,13; Ef 4,20-21 [angol ford. alapján]:

A. Krisztus követőit Krisztus földi, emberi életvitele mint egy Isten-ember modellje tanítványozta – Ő úgy élte Istent, hogy megtagadta Magát az emberségében (Jn 5,19. 30), ami forradalmasította az emberrel kapcsolatos felfogásukat (Fil 3,10; 1,21a).

B. Mivel Krisztus azáltal élte Istent, hogy megtagadta Magát az emberségében, „megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet" (Héb 5,8), „engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig" (Fil 2,8).

C. Krisztust az Ő példája szerint tanuljuk (Mt 11,29), nem a természeti életünk által, hanem az Ő élete által feltámadásban, amely az engedelmesség élete; egy tanítvány olyan ember, aki az isteni életet éli az ő emberi életében.

D. „A helyreállítás szolgálatában tizennyolc éven át volt lehetőségem figyelemmel követni Watchman Nee testvér viselkedését. Mindaz, amit megfigyeltem benne, olyan dologgá vált, amely tanítványozott engem" (A vitális csoportok, 24. oldal [szerk. ford.]).

E. Az Úr tanítványaiként, tanulóiként, állandóan az Ő tréningje mint Isten kegyelme alatt vagyunk, aki megjelent nekünk mint „a mi Megmentő Istenünknek kedvessége és emberekhez való szeretete"; ez a kegyelem „arra tanít minket, hogy megtagadva az istentelenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és istenesen éljünk a jelenvaló korban, várván ama áldott reménységet, a mi nagy Istenünk és Megmentőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését is" – Titus 3,4; 2,11-13 [angol ford. alapján].

F. Mivel a nőtestvérek a gyülekezeti életben az Úr tanítványai, az idősebb nőtestvéreknek egynek kéne lenniük az Úrral, hogy neveljék a fiatalabb nőtestvéreket arra, hogy „férjüket és gyermekeiket szeressék, legyenek józanok, tiszták, háziasak, jók, férjüknek alávettetek, hogy az Isten Igéje ne káromoltassék" – 2,3-5 [angol ford. alapján].

G. Az Úr tanítványaiként engedelmeskednünk kell az Úr igéjének, „Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez”; az Úr irgalmazni kíván a szánalmas bűnösöknek, így azt akarja, hogy mi szeretetben irgalmazzunk másoknak – Mt 9,12-13 [Magyar Biblia Tanács]; Mik 6,6-8; Márk 12,33.

III. A titok a Filippi 4-ben azt jelenti, hogy mindent Krisztusban kell tennünk mint abban a Személyben, aki megerősít minket – 13. vers; 564. ének:

A. Pál egy ember volt Krisztusban (2Kor 12,2a), és azt kívánta, hogy mások Krisztusban találják őt; a Filippi 4,13-ban kijelentette, hogy mindent meg tudott tenni Őbenne, pont abban a Krisztusban, aki megerősítette őt; ez egy mindent magában foglaló és záró szó az ő Krisztus-tapasztalatáról; ez a fordítottja az Úr szavának a János 15,5-ben a Vele való organikus kapcsolatunkat illetően: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

B. Pál korábban teljesen a zsidó vallásban a törvény alatt volt, és mások mindig a törvényben találták őt, de a megtérésekor a törvényből és az előző vallásából általvitetett Krisztusba, és egy Krisztusban lévő emberré vált – 2Kor 12,2a.

C. Most azt várta, hogy Krisztusban találja mindenki, aki figyelte őt; ez azt mutatja, hogy arra törekedett, hogy az egész lénye elmerüljön Krisztusban és átitatódjon Vele, hogy így mindenki, aki megfigyeli, teljesen Krisztusban találhassa őt; csak akkor, amikor Krisztusban találtatunk, fog Krisztus kifejeződni és felnagyítódni – Fil 3,9a; 1,20.

D. Egyrészt, Krisztus megerősítő munkája által elégedett életet tudunk élni (4,11-12); másrészt, Krisztus megerősítő munkája által igazak, tisztességesek, igazságosak, tiszták, kedvesek és jó hírűek lehetünk (8. vers).

E. Pál szava Krisztusról mint a Megerősítőről különösen arra vonatkozik, hogy Krisztus megerősít minket ahhoz, hogy Őt mint az emberi erényeinket éljük, és ezáltal felnagyítsuk Őt a korlátlan nagyságában; ilyen erények életét élni sokkal nehezebb, mint keresztyén munkát végezni.

IV. A gyakorlati út ahhoz, hogy mindent Krisztusban mint a Megerősítőben tegyünk, a Filippi 4,6-7 igeszakaszban látható: „Semmi felől ne aggodalmaskodjatok, hanem mindenben az imádság és a könyörgés által hálaadással ismertessétek a ti kéréseiteket az Isten előtt [görög: Isten felé], és az Istennek békessége, mely minden értelemnek felette van, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” [Kecskeméthy]:

A. Krisztus Maga Istennek a békessége, amely minden ember értelmét meghaladja – Ésa 9,6; Jn 14,27; Lk 7,50; Róm 3,17; 5,1; 8,6; 15,13; 16,20.

B. *Isten felé [Károli: Isten előtt]* egy felé irányuló mozdulatot jelent, egy élő egyesülés és érintkezés értelmében, közösségre utalva; így az *Isten felé* értelme itt: „Istennel való közösségben” – Fil 4,6.

C. Az Istennel imádságban folytatott közösség gyakorlásának eredménye, hogy Isten békességét élvezzük; Isten békessége igazából Isten mint békesség (9. vers), amint az imádság által Vele folytatott közösség útján belénk töltődik, mint a gondok ellensúlya és az aggodalom ellenszere (Jn 16,33).

D. A békesség Istene járőrözik a szíveink és gondolataink előtt Krisztusban, megőrizve minket nyugodtnak és zavartalannak (vö. Ésa 30,15a); ha azt akarjuk, hogy aggodalomtól mentes életünk legyen, fel kell ismernünk, hogy minden körülményünket – akár jó, akár rossz – Isten osztotta ki a számunkra azért, hogy szolgáljanak minket a rendeltetésünk betöltésében, hogy elnyerjük Krisztust, éljük Krisztust, és felnagyítsuk Krisztust (Róm 8,28-30; Mt 10,29-31; 2Kor 4,15-18).

V. Annak a titoknak a tanulása, hogy mindent Krisztusban mint a Megerősítőben tegyünk, azt jelenti, hogy imádkozunk, „hogy közösségre lépjünk Jézussal”, aki a Királyunk, az Urunk, a Fejünk és a Férjünk (784. ének [szó szerinti ford.]); az Istennel kapcsolatba lépő imádság őszintén, a szívből szólt szavakból áll:

A. Lehet, hogy szomorú, depressziós és csalódott helyzetben vagyunk; az Úrhoz kell vinnünk a problémáinkat, és beszélnünk kell Neki azokról; Ő a legjobb hallgatóság; Ő ismeri az érzelmünket, és együtt érez a szívünkkel; Ő vigasztalni tud minket, és segíteni tud nekünk.

B. Fel kéne ismernünk, hogy amikor alapos beszédünk van az Úrral, és kiöntjük Neki a szívünket, akkor az Úrral való bensőséges viszonyunk egy lépéssel előrébb jut, és egy kissé jobban ismerjük akkor Őt; a Vele való bensőséges kapcsolat ezen alkalmakkor több százszor jobb, mint a szokásos közösségünk Vele; életben ezek által a érintkezések által növekedünk – Zsolt 62,6-8; 56,8; vö. 1Sám 1,15.

C. Ha egy ember soha nem hullatott könnyeket az Úr előtt, soha nem osztotta meg az örömét vagy a szomorúságát az Úrral, és soha nem beszélt az Úrral a bizalmas dolgairól, akkor soha nem volt bensőséges közössége az Úrral, és soha nem volt mély ismeretsége az Úrral; egy ember csak annak útján tud közelebb kerülni az Úrhoz, hogy elmond Neki mindent.

D. Ő mindegyik problémánkkal együtt érez; az Úr hajlandó az összes aggodalmunkat hordozni, és örömmel hallgatja a beszédünket; ahhoz, hogy az élet élő vizeként élvezzük Őt, beszélnünk kell Hozzá mint a szellemi sziklánkhoz – 4Móz 20,8; 1Kor 10,4; 2Móz 17,6; 248. ének.

E. A 102. zsoltár címében [1. vers; Magyar Biblia Tanács és angol ford. alapján] az áll, hogy „A nyomorult imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát Jehova előtt"; lehet, hogy panaszkodunk Istennek, de a panaszkodásunk lehet a legjobb imádság, a legkedvesebb imádság Istennek; miközben panaszkodunk, Isten örvendezik, mert Ő azt okozza, hogy minden összedolgozzon a javunkra, hogy az Ő Fia képére hasonulhassunk – Róm 8,28-29.

F. A 73. zsoltár a kereső zsoltáros őszinte imádságának feljegyzése, aki majdnem megbotlott a saját szenvedésétől és a gonoszok jólététől; úgy tartotta, hogy hiába tisztította meg a szívét, mert ahelyett, hogy anyagi jólétet élvezett volna, minden nap csapásban és minden reggel ostorozásban részesült – 12-16. vers:

   1. A megoldáshoz a zsoltáros a gonoszok jólétével kapcsolatos zavarodottságára Isten szentélyében jutott hozzá (17. vers); Isten szentélye, a lakóhelye, először a szellemünkben van (Ef 2,22), másodszor pedig a gyülekezet az (1Tim 3,15); az Isten szentélyébe való bemenetel azt jelenti, hogy a szellemünkhöz fordulunk, és hogy elmegyünk a gyülekezet találkozóira és a szolgálati találkozókra; a szellemünkben és a gyülekezetben isteni kijelentést kapunk, és magyarázatot nyerünk az összes problémánkhoz.
   2. Az Úrral folytatott őszinte társalgása és az Isten szentélyébe való belépése révén az Úr keresőjét végül olyan mértékben megvilágosította az Úr, hogy képes volt azt mondani Neki, „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek Kősziklája és az én örökségem Te vagy, oh Isten, mindörökké!" – Zsolt 73,25-26.
   3. Isten szándéka a keresőivel az, hogy mindent Krisztusban találjanak meg, és ne térüljenek el Krisztus teljes élvezetétől; Isten végső vágya az ökonómiájában, hogy mi Krisztust éljük, Krisztust felnagyítsuk, és Krisztust elnyerjük az Ő dicsőségéért a gyülekezetben – Fil 1,19-21a; 3,7-8; Ésa 43,7; 1Kor 10,31; 6,20; 1Pt 4,11; Ef 3,16-21.

© 2023 Living Stream Ministry